

[Langkilde.]

man skal omdanne den danske forvaltning fra hidtil fuld hemmelighed til fuld offentlighed, må gå skridtvist frem. Jeg mener, at det er en fornuftig måde at starte på at kræve en individualisering af sagen, før man kan blive gjort bekendt med dokumenterne.

Med hensyn til en enkelt begrænsning af offentligheden vil jeg gerne sige et par ord; det er spørgsmålet om ansættelser og udnævnelser. Det har jo været et meget diskuteret spørgsmål, og den væsentligste baggrund for ikke at gå det fulde skridt til fuld offentlighed også på dette område er vel den betydelige modstand, der er blandt tjenestemandorganisationerne på dette felt, måske også i centraladministrationen, men i alt fald blandt tjenestemandorganisationerne, og det er måske ikke helt uforståeligt, at der er en vis ængstelse over for fuld offentlighed på dette område. Ikke desto mindre mener jeg — og det forstår jeg også på ministerens bemærkninger i fremsættelsen — at vi også må videre på dette felt, for man kan vel nok indrømme, at også på dette område vil den offentlighed, som skulle betinge større tillid, være af betydning. Jeg synes, det er rigtigt, at vi i udvalget kommer til at arbejde med problemet omkring en stærk udvidelse af partsoffentligheden på dette felt som et første skridt på vejen mod at få også dette område ind under den fulde offentlighed.

Vi kommer ikke uden om, at vil man forøge tilliden til forvaltningen, så må også forvaltningens afgørelse på dette felt have behov for øget tillid. Jeg kan da godt se, at der kan være betænkeligheder, som er fremhævet i bemærkningerne, med hensyn til, om det skulle afholde nogle ansøgere fra at søge, at der var en sådan fuld offentlighed. Jeg er derimod ikke så sikker på det, der siges i bemærkningerne om, at det vil være de bedste ansøgere, der holder sig tilbage. Jeg er mere tilbøjelig til at tro, at det vil være de dårligste, og det sker der sådan set ikke så meget ved. Men jeg tror, vi skal arbejde videre med problemet og søge at skabe en stærkt forøget partsoffentlighed på dette område som et led i den proces, der efter min mening må føre til fuld offentlighed også på dette felt.

Jeg mener, at problemerne i forslaget

selvfølgelig må gennemarbejdes omhyggeligt i udvalget. Også de overgangsproblemer, som formentlig vil fremkomme, må vi have lejlighed til nærmere at drøfte, men jeg vil gerne understrege, at vi er tilhængere af dette lovforslag, som imødekommer nogle synspunkter, som vi gennem mange år har ført frem, og vi kan derfor anbefale lovforslaget til velvillig behandling.

Ib Thyregod: Ved gennemførelsen af dette lovforslag står vi foran gennemførelsen af andet led i en omfattende reform, en reform om offentlighed inden for forvaltningen. Dette forslag, som vi her behandler, svarer i alt væsentligt til det af de tre regeringspartier i fællesskab tidligere fremsatte forslag, et forslag, som jeg på venstres vegne var ordfører for, et forslag, som gik ind for fuld offentlighed, og som altså var en videreførelse af den tidligere gennemførte lov om partsoffentlighed.

Baggrunden for debatten er jo, at vi efter offentlighedskommissionens betænkning alene gennemførte loven om partsoffentlighed. Allerede ved debatten omkring denne lov i 1964 blev der fra flere partiers side givet udtryk for et ønske om at gå videre, et ønske om at få gennemført fuld offentlighed i forvaltningen. På den anden side var der fra anden side ønske om at vente og se, hvorledes loven om partsoffentlighed virkede. Der var oven i købet visse betænkeligheder ved loven om partsoffentlighed fra forskellig side, og man ønskede i hvert tilfælde at afvente den udvikling og de erfaringer, som ville komme efter loven om partsoffentlighed.

Loven har nu virket i 5 år og har givet anledning til en vis administrativ praksis. Endvidere har den givet anledning til en omfattende juridisk litteratur i form af artikler fra forskellige sagkyndige. Jeg kan nævne som eksempler Jan Hinzes artikler i Skattepolitisk Orientering vedrørende partsoffentlighed specielt i skattesager og lektor, dr. jur. Eilschou Holms artikel i Juristen om den danske partsoffentlighedslov i praksis.

Endvidere har selve offentlighedsproblematikken været genstand for en doktordisputats, nemlig af lektor, dr. jur. Niels Eilschou Holm, så det har ikke manglet på videnskabelige undersøgelser vedrørende det